

MENSEN VAN HET EERSTE UUR deel 2:

Patti Gallagher, Betty Schomaker, e.a.

Over het begin van de katholieke Charismatische Vernieuwing in de Verenigde Staten

Kees Slijkerman

De katholieke Charismatische Vernieuwing begon in 1967 jaar in Pittsburgh. In deel 1 (0033) kon u daarover al iets lezen. Wat waren dat voor mensen met wie het begon?

Het waren katholieke studenten en docenten die al een aantal jaren actief waren met de liturgische en de oecumenische beweging, met de beweging voor burgerrechten en de vredesbeweging. 'Het was alsof hun leven als christen teveel hun eigen schepping was, alsof ze actief waren uit eigen kracht en uit eigen wil schreef Kevin Ranaghan in zijn boek *Catholic Pentecostals*. 'Ze begonnen te bidden dat de Heilige Geest van Christus al de genaden van hun doopsel en vormsel in hen zou vernieuwen. Elke dag baden ze voor elkaar het "Kom Heilige Geest" - de sequentie van de liturgie van Pinksterzondag'.

Ze kregen het boek *Het kruis in de asfaltjungle* in handen, waarin geschreven werd over de 'doop in de Geest', met verwijzing naar tal van bijbelteksten. Een van hen besloot dit te gaan vergelijken met de bijbel en vertelde daar later over: "Ik begon als een gek bijbelteksten op te zoeken, vooral in het Nieuwe Testament, en zag in vier uur tijd dat de hele bijbel voor me open ging op een manier die ik tot dan toe nog niet had gekend. Ik denk dat ik niet van mijn stoel af kwam."

Ze spraken met elkaar over dit boek en baden gedurende twee maanden. Toen kregen ze een ander boek in handen. Dat ging over spreken in tongen.

Om als christen hun houding en levenswandel meer diepgang te geven hadden ze nu al een jaar lang elke dag voor elkaar gebeden. Nu wilden ze wel eens iemand ontmoeten die ervaren had waarover zij lazen. Ze zagen het echter niet zo zitten om op de een of andere Pinkstergemeente af te stappen. Uiteindelijk belden ze een priester van de Episcopale Kerk op. Deze bleek dezelfde boeken voor zich te hebben en hij had ze ook gelezen; maar ook hij kon niet uit ervaring spreken. Hij zei echter: "Hier vanuit mijn raam zie ik het huis van een vrouw, en daar komt elke vrijdagavond zo'n soort gebedsgroep bijeen." Het was een van zijn parochianen en hij omschreef haar als een buitengewoon goed christen die nogal

bescheiden was met het spreken over haar geestelijke ervaringen. Zij heette Betty Schomaker.

Er volgde een gesprek met haar en met die priester op 6 januari 1967, het feest van de Openbaring van Jezus Christus als Zoon van God, als gedoopt door de Heilige Geest en als degene die doopt in de Heilige Geest. Een aantal katholieken nam deel aan dit gesprek, en toen Betty Schomaker zag dat het oprechte zoekers naar God en Zijn wil waren, nodigde zij hen uit om de volgende week vrijdag, 13 januari, naar de gebedsgroep te komen. Dat was in de katholieke liturgie de achtste dag van het feest van de Openbaring van de Heer.

20 januari 1967

Theologiedocent Ralph Keifer, zijn vrouw en twee collega's namen 13 januari deel aan deze gebedsavond. Het was een interkerkelijke groep. Ze kwamen die avond bijeen in het huis van een vrouw die lid was van de Presbyteriaanse Kerk. Het onthaal was warm en het leek wel een familiebijeenkomst. Ze zongen als opening vier of vijf bekende liederen. Daarna volgde een lange tijd van spontaan gebed, waarbij er zachtjes ook een beetje in tongen werd gebeden. Vervolgens begonnen ze bijbelgedeelten met elkaar te delen op een bijzondere manier. Ze deelden wat ze in de afgelopen week hadden gelezen en brachten dat in verband met ervaringen in hun verleden en heden. Het verbaasde de vier aanwezige katholieken dat de theologie van christelijk leven die naar voren kwam, uitstekend was - zonder dat men het uit een boek haalde. De daarop volgende vrijdagavond, 20 januari, waren twee van de vier verhinderd en gingen alleen Patrick Bourgeois en Ralph Keifer. Er werd gesproken over een deel uit de Romeinenbrief en het viel Ralph op dat er niet allerlei reformatorische uitspraken werden gedaan. Er werd niets gezegd waarmee hij problemen had.

Aan het eind vroegen Patrick en Ralph met hen te bidden voor de doop in de Geest. Er werden verschillende groepen gevormd, want er was gebed over meerdere personen. 'Ze vroegen me eenvoudig een daad van geloof te stellen om de kracht van de Geest in me te laten werken', schreef Ralph later. 'Tamelijk vlug bad ik in tongen. Het was niet zweverig of spectaculair. Ik voelde een zekere vrede, vol van gebed en waarheid, en tamelijk benieuwd naar waar dit allemaal toe zou leiden'. Ralph Keifer had als theoloog niet zo'n moeite met tongentaal omdat hij wist dat dit in het begin van de Kerkgeschiedenis een algemeen geaccepteerd verschijnsel was.

Na afloop werden er iets lekkers gehaald en een klein feestje gebouwd. Dat deden ze anders nooit, ze gingen altijd gelijk naar huis. Het commentaar van Ralph was dan ook: "Zie wat je doet als je katholieken hier hebt, je hebt rituelen en ceremonies."

In de week die volgde, legde hij handen op bij de twee anderen en ook zij ontvingen de doop in de Geest.

18 februari 1967

Begin februari 1967 waren er dus vier katholieken in Pittsburgh die de doop in de Heilige Geest hadden ontvangen. Met een groep van ongeveer dertig katholieken hielden zij van 17 tot 19 februari een weekendretraite.

Daarover las u de vorige keer. Dat weekend verliep niet volgens plan. De zaterdagavond zou voor ontspanning zijn en dan zou de verjaardag van een van de priesters die deelnamen, gevierd worden. Men was moe van het bidden en zou niet ook nog eens die avond bidden. Er was echter een verloofd stel, Paul Grey en Maryanne Springle, dat over de 'doop in de Geest' had gehoord, en zij verlangden daar naar. Ze vroegen Ralph Keifer met hen te bidden. Stilletjes glipten ze de trap op, weg van de groep. En daar hadden ze een diepe ervaring van de Heilige Geest en baden ze spoedig ook in tongen. Na enige tijd gingen ze weer naar beneden zonder te vertellen wat er gebeurd was. Tegelijkertijd was echter een van de meisjes, Patti Gallagher, naar de kapel gegaan waar ze een bijna tastbare ervaring van de Geest van Christus had. Vol ontzag verliet ze de kapel weer en begon ze anderen aan te sporen zich bij haar te voegen. Een voor een en twee bij twee gingen ze uiteindelijk allemaal naar de kapel waar de Heilige Geest over hen werd uitgestort.

Het was een spontaan gebeuren. Van tien uur 's avonds tot vijf uur 's morgens bleven ze in gebed.

In de daarop volgende maanden leefde men ook dichter bij Christus en deelde men met elkaar en met anderen de vrede, vreugde, liefde en het vertrouwvol geloof. Deze vruchtbare uitwerking van de Heilige Geest werd duidelijk zichtbaar.

Toen deze geloofsvernieuwing in heel de Verenigde Staten bekend werd, kwam ook aan het licht dat al heel wat individuele katholieken vergelijkbare ervaringen hadden opgedaan door contacten met Pinksterchristenen en evangelische christenen. En als iemand de geschiedenis van de katholieke Charismatische Vernieuwing in Nederland en Vlaanderen zou gaan schrijven, zou hij ook daar in de jaren zestig van die eenzame voorlopers tegenkomen zoals de priesters Jos Biesbroeck in Vlaanderen en Frans en Jozef Horsthuis in Nederland. De katholieke Charismatische Vernieuwing in Amerika heeft ook een impuls gegeven aan het begin van deze vernieuwing in Nederland.

© Uit *Bouwen aan de Nieuwe Aarde*, jaargang 20 nr. 1 - jan - febr 1992

In de inleiding op deze editie van *Bouwen aan de Nieuwe Aarde* stond:

Volgende maand is het vijfentwintig jaar geleden dat de katholieke Charismatische Vernieuwing begon. Geen mens had dat kunnen organiseren.

In het artikel 'Mensen van het eerste uur' mag u zoeken wie nu eigenlijk die vernieuwing heeft gesticht. Een heel stel namen worden genoemd, maar niemand kan aangewezen worden als de stichter. Toch kunnen we wel wat leren van die geschiedenis. Het ging niet vanzelf: een jaar lang voor elkaar bidden om de Heilige Geest, er voor open staan om nieuwe dingen te ontdekken in de Bijbel, een daad van geloof stellen om de kracht van de Heilige Geest in je te laten werken en zo meer.

© Uit *Bouwen aan de Nieuwe Aarde*, jaargang 20 nr. 1 - jan - febr 1992
Verschijningsdatum 24 januari 1992

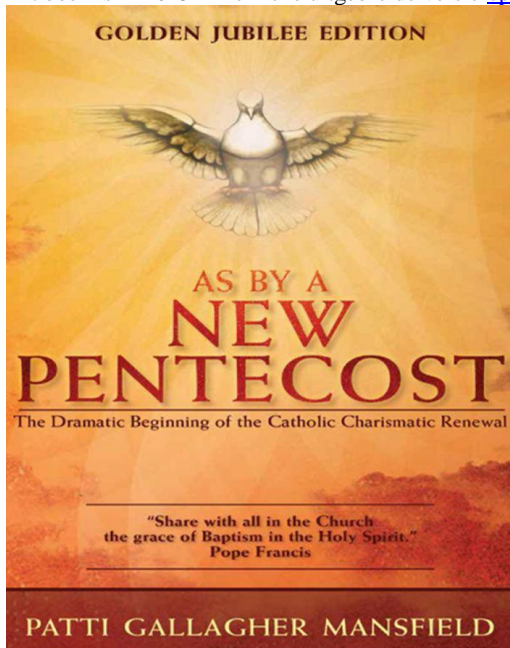
Literatuur:

- Bovenstaande informatie uit de USA komt uit het boek *Catholic Pentecostals* - Kevin Ranagan

- In 1992 verscheen een boek met getuigenverslagen van het begin van de KCV in Duquesne, 1967:

As By A New Pentecost - Patti Gallagher Mansfield, 1992, uitg. Franciscan University Press, Steubenville, ISBN 0-940535-44-0

Dit boek is in 2015 in herziene uitgebreide versie [opnieuw uitgegeven](#). Zie ook deze [video van 2 minuten](#).)

Meer over het Duquesne Weekend: 0169 (een vertaling van 0169uk) en 0033 op www.stucom.nl

Dit is document 0034 op www.stucom.nl